

DR. EVGEN LAMPE:

## FRANČIŠEK DOBNIKAR.

SPOMINSKI LIST NA GROB MLADEMU UMETNIKU.

Moje mladá leta, kam jste se podéla?  
Moje mladá leta neužila kvéta.

*Moravska narodna pesem.*



Kako različni so darovi, ki jih polaga Stvarnik v dušo slabotnemu otročiču, da spé v njej tiho in neopazovano, dokler jih ne zbudi želja po delovanju! Kakor gredica, obsejana s plemenitimi semeni, je otroška duša. Dolgo spava seme, in nihče ne ve, kaj krije hladna gruda. A v njej se razvija skrivnostno življenje, nežne klice poganjajo in izkušajo prodreti vun v svet, navzgor k luči, v kraljestvo svetlobe in gorokote, kjer pôlje svobodni dih življenja in cvetovja. Tu se vezana energija osvoboduje in s skrivnostnim teženjem stopa v delovanje. Kemik in fizik z vsemi svojimi skrbno sestavljenimi zakoni je ne moreta razložiti.

Kako bi jo pač mogla izraziti v številkah in formulah, posnetih iz snovi? Saj tu vlada duševna, tu vlada nadtvarna moč!

A spodaj rujejo črvi, zgoraj pa žgó neusmiljeni žarki in brijejo mrzli vetrovi. Koliko nežnih kali zamre pri prvih dihljejih, koliko življenja željnih bilk nagne trudno glavico v prerani smrti! Zakon minljivosti leži nad življenjem, in mehka melanholija obide človeško srce, ki se mora ločiti od mladostnih nad in plakati nad preranimi grobovi.

In tako žalno čuvstvo napolnjuje srce tudi nam, kadar se spomnimo svojega pre-

rano umrlega Dobnikarja. Njegova mlada leta so ovenela kakor nežni cvet, ki se je razvijal iz pomladanskega popja, a ga je zamorila mrzla slana, ko je ravno odpiral svoje nežne lističe, da bi se nasrkal zlate svetlobe in gorkega solnčnega diha.

Odsvit večnosti se zrcali v človeški duši, in nekaj one brezkončnosti, po kateri hrepeni človeško srce, nam dviga slabotne prsi,

da valujejo v neprestanem teženju po idealu. In temu hiti duh za neskončno znanostjo, katera stoji na leni zemlji in svoje peruti dviga nad osolnčja, a drugemu se zliva skrivnostno čuvstvovanje v sladke pesniške zvoke ali mu pa domišljija snuje harmonične oblike, simbole neke nedosežne, vse časno in prostorno presega-joče lepote.

Izmed teh poslednjih je bil naš Dobnikar. Povest njegovega živ-

ljenja se je dovršila v njegovi duši. Koliko bogastvo nežnih želja in koprnečega hrepenja je nosil s seboj neopazovano in tajno! Hrumelo je okoli njega življenje, katerega vsakdanji dogodki se razpravljajo, zapisujejo in zbujejo pozornost sveta, a v njegovi duši je bilo mnogo več, mnogo globjega in pomenljivejšega, a bilo je zaprto in zakrito v srcu, in samo nežni pogled, samo tihi vzdihljej je včasih naznanjal, da snuje tu notri umetniška i spiracija svoje tajne načrte.

A ozrimo se v Dobnikarjevo življenje, v to kratko, po preprostosti tragično zgodbo



Fr. Dobnikar kot bogoslovec.